

Korkutucu. Uyuyamamak ve zihninin bulamacından sorular icat etmek. Sonra bunların aslında karşında olmadığına inanmadığından, belki gelip geçici, belki ezelden kalıcı olduğunu bile sakın bir bilgiçlikle tartamayacağım kadar müphem hislerin etrafında dönerek yazı yazmaya –daha doğrusu yapmaya, üretmeye, uydurmaya ve gelen yığının içinden anlam çıkarmaya çalışmak.

Bana tüm sorular soruldu mu? Hayatın artık kendinden bıktığı bir insan olduğumu düşündüğüm zamanlar yaşadım. Müşkülpesentliğin bir kasırgası varsa, tam da onun merkezinde, anaforun gözünde oturup, dünyanın ne kadar da usandırıcı ve ruhumun ne kadar yalınkat olduğunu düşündüm. Bu sıra bütün soruların sorulmuş olması muhtemel ama soruların çapı ve markası mühim değil, ben sorular için yaşamıyorum –artık.

Artık, çünkü meselem verilmiş cevaplara soru bulmak. Parlak hayatların altındaki deliklere uyacak güzel sorular sormayı daha değerli bulduğum bir dönemeçteyim. Herkes, her şeyi, hemen her şeyi, bir takım tuşlara basıp, onu da geçelim, telefonunu ağzına yaklaştırıp öğrenebilir. Zamanın sorduğu soruların cevapları değil belki, bizim *asıl* sorularımızın cevapları değil, belki, *hayatınla ne yapacaksın?* sorusunun cevabını değil ama diğer tüm soru çeşitlerini deneyecek kadar teknolojik imkan var: Bilinmeyen ne kaldı?

Ben.

Sen, bir de.

Beni hala ne için olduğunu bilmediğim bir sebeple, yattığım yerden kaldırıp böyle yazılar yazdıran bir iklimde yaşıyorum. Deliliğime on üzerinden yedi vermiştin ve şimdiki halimi görsen dokuzdan aşağı puan almam herhalde. Biliyorsun, daha kaç ay önce, *trenler gelirken kendimi atasım gelir* gibi basit intihar metodları düşünürken, şimdi *şu trenin altına birkaç kişi atsam kaç yıl yatarım* diye düşünüyorum. Verilmiş cevapların soruları bunlar, hayat neden yaşanmaya değer olsun eğer başkası gibi yaşanmayacaksa?

Birileri aklına gelen ve aslında hiç de ilgimi çekmeyen pek çok soruyu sordu: Bunların başında da kader. Ne yapmak istiyorsun? Ben ona sordum ve o da bana soruyla mukabele etti. Anlamıyor musun?

Anlamıyorum, sevgili dostum. Benim ne işim vardı burada? Aslında bensiz de idare edilirmiş bu dünya, yani, ne olacak, yokken kimse benim varlığımı hayal etmezmiş, var olmuşum, yokluğumun da çok kimseyi endişelendirdiğini sanmıyorum. *Aile efradı* dışında –ki onlar da sorularını cevaplamak yerine hayati endişeyle takip eden insanlar oldukları için– yokluğumu bir nebze hissedebilir ve yine de *diğerleri* için basit bir hayal, uzaktaki bir dağdaki gölün, uzaktaki bir buluta dönüşmesi kadar *endişe verici* bir halim var.

Yokluğum denizde bir serap olabilir ancak. Görmediğini bile bilemezsin.

Acele acele yazıp, neyse, hangi kelimeleri dizmeme gerekiyorsa, onları dizip, hayatımın manası olarak belirlenmiş bir büyüün beni *tamam* etmesini bekliyor gibiyim. Soruları ben sormuyorum, *bu hayatla*

ne yapacağım? artık benim derdim değil, hayat benimle ne yapacağını düşünsün biraz da. Ben burada, az önce kızımı gıdıklıyor ve oğlumla güreşiyor ve kardeşimle uzaktan küsüyorken –aslında hayatın bana sorduğu soruların umurumda olmadığına kendimi inandırmaya çalışıyorum.

Sorular çünkü bağımsız, bağnaz ve bağlantısız. İnsanın kederinden titrediği zamanlar hariç yaşadığının yalan olduğuna inanan bir tarafım var ve soruların da bu yalanın bir parçası olduğuna inanıyorum. *Hayatın en önemli sorusu nedir?* Ebenin örekesidir, ne bileyim ben? Bazı zamanlar bazı soruların yazıyla değil, sopayla, bildiğin, basit sopayla veya Topkapı müzesinde Hz. Musa'nın asası diye sergiledikleri sopayla çözülebileceğine inanırım. Sopayı kırmak gerekir, bazen, kafada veya ayakta ve bir arı kovanına sokup tüm ilgiyi üzerine çekmek gerekir.

Hayat bana sopa vermedi ve bu sebeple sorduğu soruları kendinin de ciddiye aldığını sanmıyorum. Cevaplar da güme gitti bence. Gülüme gitti. Güle güle ölüme gitti.

Yazdığım ilk sayfa birbirine girdiğine göre ikinci bir sayfa isteme hakkım yok mu?